

J

PETER JAMES

Pahan oma



Pahan oma

PETER JAMES

Pahan oma

Englannin kielestä suomentanut
Marja Helanen



Englanninkielinen alkuperäisteos

Peter James: Possession

First published in Great Britain in 1988 by Victor Gollancz, paperback edition published by Orion Books, an imprint of The Orion Publishing Group Ltd
Copyright © Peter James / Really Scary Books Ltd 1988

Suomenkielinen laitos

© Minerva Kustannus Oy, 2021

www.minervakustannus.fi

Suomennos: Marja Helanen

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-209-2

Painettu EU:ssa, Livonia Print, 2021

Kiitokset

Erityiskiitos agentilleni Jon Thurleyille, jonka luottamus, kannustus ja neuvot ovat olleet minulle pysyvä voimanlähde. Kiitos myös Joanna Goldsworthyille ja Victor Gollanczin tiimille tavattoman rakentavasta panoksesta ja siitä, että uskoitte ja uskalsitte ottaa kopin...

Myöhästyneet kiitokset David Summerscalelle, joka opetti minulle äidinkieltä Charterhousen koulussa ja varmaan tietämättään rohkaisi minua aloittamaan kirjoittamisen.

Monet ovat auttaneet minua tutkimustyössä kädestä pitäen ja myös epäsuorasti, ja heitä on kiittäminen kirjan autenttisuudesta. Lista on pitkä, ja monelta olen saanut enemmän kuin pyysinkään, erityisesti teiltä kaniikki Dominic Walker, O.G.S; pastori David Gutsell; pastori Jim Mynors; College of Psychic Studiesin henkilökunta; pastori Gerald Shaw, sairaalapappi Broadmoorista; tohtori Duncan Stewart; Tim Parker St Cuthmans Winesista; Peter Hall Breaky Bottomista; Renée-Jean Wilkin; Peter Lee; Jim Sitford; sihteerini Peggy Fletcher ja vaimoni Georgina, joka uhrasi minuun väsymättömän kärsivällisyytensä ja kannustuksensa.

Georginalle

”Sillä elämä on vain unta, jonka hahmot palaavat,
jotkut usein, jotkut harvoin, jotkut yöllä, jotkut päivällä.”

James Thomson

Yksi

Fabian makasi vuodevaatteiden ihanan lämpimässä pehmeudessa ja tuijotteli avointen verhojen välistä ulos. Punaiset juovat halkoivat vaaleanpunaista, verenkarvaista aamutaivasta.

Hän kierähti kyljelleen ja silmäili vieressään nukkuvaa tyttöä. Sitten hän nousi varovasti sängystä ja asteli alastomana ikkunaa kohti, kahlasi lattialla lojuvan vaatesekamelskan läpi. Hän tuijotti aamuista usvaa ja paksuja savukiehkuroita, joita nousi viinitarhan talvikarsintarisujen viimeisistä nuotioista. Kuin taistelun jälkimaininki, hän ajatteli ja värähti äkkiä koko hoikka, jäntevä vartalonsa kananlihalla.

Ilma tuoksui hyvältä, se uhkui kosteutta ja outoja, eläimellisiä hajuja, joita työstä oli tarttunut häneen kaikkialle. Fabian rapsutti itseään ja tuijotti taas levottomana ikkunasta ulos.

”Fabian?” Oveen koputettiin kevyesti, sitten kuului tömähdyks.

”Kaksi minuuttia.” Fabian tunsu kurkkuaan kuristavan, kun hän yritti huutaa ja kuiskata samaan aikaan. Tyttö liikahti hieman, aivan kuin lehti olisi kahahtanut tuulessa, ja oli taas aloillaan.

Fabian puki farkkunsaa, t-paidan ja villapaidan, sulloi loput vaatteensa kassiin ja loiski kylmää vettä kasvoilleen. Hän kuivasi kasvonsa, otti puoli askelta tyttöä kohti, seisahtui sitten, tarttui kassiinsa, poistui huoneesta ja sulki oven hiljaa jäljessään.

Otto, Charles ja Henry olivat jo ulkona odottamassa. Pitkänhuiskean Oton koukkunokka kaartui suun ylle. Mustat hiukset oli harottu tiukasti pois rokonarpisilta kasvoilta. Kalanruotokuvioinen takki riippui hänen hontelon vartalonsa päällä ja sai hänet muistuttamaan valtavaa petolintua. Charles seiso i Oton vieressä käsiään hieroen, silmät sameina, jälleen kerran sen näköisenä kuin aamu olisi päässyt yllättämään. ”Hitsi, pää on ihan sekaisin”, Charles sanoi haukotellen. Henry nojasi autoon kädet syvällä takin taskuissa, silmät ummessa.

"Sori, nukuin pommiin", Fabian sanoi, avasi Volkswagenin takaluukun ja otti esiin raapan.

"Onko toivoa saada kahvia ennen lähtöä?" Charles kysyi.

"Napataan jostain matkan varrelta", Fabian vastasi pyyhkiesään kumiraapalla ikkunoiden paksua huurua. Oli vielä melkein pimeä. Fabian katsoi korkeiden mäntyjen uhkaavan mustia siluetteja ja *châteaun* kylmiä, harmaita seiniä. Hän vilkaisi ikkunoihin, yritti löytää sen, josta oli avattu verhot. Hän oli näkevinään siellä kasvot ja kääntyi pois. "Minä ajan ensimmäisen pätkän."

Charles ja Henry ahtautuivat takapenkille, ja Otto vajosi pelkääjän paikalle. Fabian käänsi virta-avainta. Moottori jyrähti käyntiin, rämisi, poksahdelti, kävi hetken, sammui sitten.

"Mahtavaa", Charles sanoi. "Tästä tuleekin mahtiaamu."

"Joo, tosi kivaa", Henry sanoi hitaalla, matalalla äänellään ja sulki taas silmänsä. "Herättäkää minut Calais'ssa."

"Minä suuntaisin mieluummin etelään kuin pohjoiseen", Otto sanoi ja näpräsi turvavyötään. "Hemmetin kuustoista, en ikinä muista, miten tämä toimii."

Moottori rämisi ja käynnistyi taas vimmatusti köhisten.

"Anteeksi nyt vaan, kun me raahataan sinut mukaan, Fabian", Charles sanoi.

Fabian kohautti harteitaan ja kumartui syyttämään ajovalot.

"Oliko hyvä pano?" Otto kysyi.

Fabian hymyili eikä sanonut mitään. Hän ei koskaan laverrellut naisista.

Tyttö seiso ikkunassa, katseli turta, tyhjä ilme kasvoillaan punaista Golfia, joka katosi usvaan. Hän kosketti varovasti vasenta käsivarttaan. Siihen sattui niin pirusti. Hän meni istumaan pukeutumispöydän ääreen ja tuijotti peiliin. Hän värähti ja tarkasteli uudelleen rintojensa violetteja ruhjeita, viiltoa vasemmassa poskessa, turvonnutta oikeaa silmää ja paisunutta, haljennutta huulta, joka oli kuivuneen veren peitossa. Hän tuijotti kauan omiin silmiinsä, ei pystynyt kääntämään katsettaan. Sitten hän painoi sormensa kevyesti jalkojensa väliin ja värähti kivusta. "*Salau*", hän sanoi.

”Mihin lauttaan mahdetaan ehtiä?” Charles kysyi.

”Jos tie on näin tyhjä, meidän pitäisi olla Calais’ssa neljän maissa.”

”Jätkällä kävi taas tuuri, vai mitä, Fabian?”

”Tuuri?”

”Niin, niin, tuuri.”

DIJON... MACON... LYONS... PARIS... Moottoritien kylttejä viuhui ohi Fabianin kiihdyttäessä ylikulkusillalla. Hän tunsu renkaiden pureutuvan asfalttiin, tunsu ratin tiukkuuden, lämmenneen moottorin terhakan ärjynnän ja avoimen, tyhjän tien nostattaman ilon. Kun kaarre oikei moottoritien liittymäksi, Fabian painoi kaasun pohjaan, ja Volkswagen ampaisi vauhtiin. Aina välillä hänestä näytti, että auto lähtisi lentoon, irtoaisi tiestä taivaalle, kohoaisi suoraan tähtiin. Hän tarkkaili kierrosmittarin neulan liikkumista ja vaihtoi suuremmalle joka kerta, kun neula osui punaiselle, kunnes vaihde viimein oli viitosella. Fabian tuijotti nopeusmittaria tällä pohjassa. Satakaksikymmentäviisi. Satakolmekymmentä.

”Mitä sinulla on suunnitteilla tänä lukukautena?” Fabian kysyi moottorin ja tuulen ulinan yli.

Otto ja Charles katsoivat toisiaan. Kenellehän kysymys oli tarkoitettu? Otto työnsi savukkeensytyttimen pohjaan ja varisti ryttyisestä askista vänykrän Marlboron.

”Minä en tee suunnitelmia”, Otto sanoi. ”En tee ikinä.”

”Mitä sinun vanhemmillesi kuuluu?” Charles kysyi.

”Ai minun vai?” Fabian kysyi.

”Niin.”

”Ihan hyvää.” Hän empi vaivautuneena. ”Ovat yhä erossa. Entä sinun äitisi?” Fabian kohotti kätensä, väänsi katon auki ja päästi sisään jääkaappikylmän ilmapvirran ja ärjynnän, joka hukutti Charlesin vastauksen. Fabian katsoi oikealle kohti aurinkoa, punaista palloa, joka kohosi hiljalleen Burgundin kukkuloiden ylle. Tuo aurinko lämmittäisi rypäleet, joista tehtäisiin viinejä, hienoja valkkareita, hienoja punkkuja, verenpunaisia. Kahdenkymmenen vuoden päästä hän saattaisi avata Clos de Vougeot -pullon,

kumartua jotakuta kohti ja sanoa: ”Näin auringon, joka hulahti tähän pulloon, olin siellä.”

Tuhon tuntu sai hänet jälleen valtaansa. Auringon pallo näytti äkkiä olevan liian lähellä. Fabian olisi halunnut avata ikkunas- ja työntää auringon kauemmas. Valojuova leikkitteli hetken kojelaudalla, juoksi sitä pitkin kirkkaana ja eloisana, kuin tuoreena verenä, Fabian ajatteli.

”Minä aion yrittää pelata krikettiä tänä lukukautena”, Charles sanoi.

”Krikettiä?” Otto katsoi häneen oudosti.

”Cambridge saattaa olla minulle viimeinen tilaisuus pelata sitä.”

”Sanoitko että krikettiä?” Fabian huusi.

”Sanoin”, Charles karjui vastaukseksi.

Fabian näki kaukana rykelmän punaisia valoja. Päivä ei ollut vielääkään valjennut niin paljon, että kaikki olisi erottunut selvästi. Monta ajoneuvoa yhdessä läjässä, kellanpunainen merkkivalo välkkyi, jotain siirtyi keskikaistalle. Fabian ohjasi Golfin ohituskaistalle, kevensi hieman kaasujalkaa ja vilkutti valoja. ”En tien-nyt, että pelaat.”

”Kuuluin yhdentoista parhaan pelaajan joukkoon Winchestersissä.”

”Yksitoista parasta runkkaria”, Fabian virnuili ja kääntyi vilkai-semaan taakseen.

”Mitä?”

”Runkkaria!”

”Fabian!”

Fabian kuuli Oton äänen, oudon ja vääristyneen, joka katke-si kesken lauseen. Hän vaistosi Oton värähtävän, jännittyvän. Fabian katsoi taas tietä.

Ajovalot tulivat suoraan heitä kohti. Isot, sokaisevat valot häi-lyivät heidän yllään, tulivat väärästä suunnasta pitkin ohitus-kaistaa.

”Rekka!” Fabian huusi. ”Jestas!”

Fabianin jalka sukelsi jarrupolkimelle, mutta hän tiesi sen

olevan turhaa, tiesi olevansa myöhässä. Keltaisten valojen loisteessa hän näki rekisterikilven kaksi viimeistä numeroa: 75. Pariisi, hän ajatteli.

Sitten äkkiä hän oli Golfin yläpuolella, katsoi sieltä alas. Hän näki avokatosta Oton, Charlesin ja Henryn, jotka hytkyivät kuin käsinuket. Hän katseli lumoutuneena. Kaikki oli nyt hidastettua, kun Golf alkoi rusementua rekan keulaa vasten. Sitten hän tajusi, ettei siinä ollutkaan rekka, vaan toinen henkilöauto, Citroën, niitä isoja, vanhanmallisia, korkealle kohoavia.

Ensin ruttaantui keula, sitten vääntyi katto, sitten tuulilasi näytti muuttuvan höyheniksi, sadoiksituhansiksi höyheniksi, jotka kaikki leijuivat ympäriinsä. Ilmassa lenteli nyt sälää, kaikenlaista suurta ja pientä. Citroënin takaovet aukenivat, toinen sisään, toinen ulos, ja auto näytti kääntyvän sivuttain. Takapenkki oli täynnä paketteja, jotka alkoivat kohota ylös, hitaasti, sitten ne osuivat kattoon ja repeytyivät auki. Pieniä ukkeleita, valkoisia, ruskeita, mustia, kaikki karvaisia, kädet levällään, ne pyörivät ilmassa oudossa rituaalitanssissa. Nalleja, Fabian käsitti, kun lelut putosivat ja pompahtivat ja putosivat taas.

Tuntui bensan haju, valtavan vahva haju. Kaikki hämärtyi hetkeksi huuruun, aivan kuin hänen alleen olisi luisutettu huurrelasiä, sitten kuului kumman vaisu jyrähdys, aivan kuin autonrenkas olisi puhjennut, ja sen jälkeen seurasi hirmuinen korvennus. Nallet paloivat ensin, sitten autojen maali alkoi kupruilla.

Fabian alkoi väristä ilmassa, tärisi hillittömästi. Hän yritti liikua, muttei voinut. Kaikkialla ympärillä hohteli, hohde lähestyi, voimistui. "Ei", hän sanoi äkkiä. "Ei!" Hän vilkuili ympärilleen, kamppaili taas. "Carrie!" hän huusi. "Carrie!"

Yhtäkkiä hän vapautui kuumuudesta, kiiti jälleen pitkin moottoritietä. Valo oli loistavan valkoinen – aurinko oli varmaan nousut nopeasti, hän ajatteli – kun hän puristi rattia ja tunsu vauhdin kiihtyvän. Ei tarvinnut vaihtaa suuremmalle, vauhti kiihtyi itsestään, auto oli päässyt irti tiestä, lipui aivan sen pinnan yllä. Tiemerkinnot olivat poissa, tienviitat, kaikki. Hän lensi nyt, hän voisi lentää tähtiin! Fabian veti rattia lähemmäs, mutta auto

ei suostunut nousemaan, se lensi vain ääneti valon halki, koh-
ti pakopistettä taivaanrannan valkoisessa usvassa. Hän ohitti
tiensivussa kytevän auton, sitten kyljelleen kaatuneen bussin ja
rekan, jonka ohjaamo oli repeytynyt kahtia, kaksi henkilöautoa,
jotka olivat juuttuneet toisiinsa kuin taistelevat koppakuoriaiset
ja lojuivat siinä ruostuneina, hylättyinä, sitten taas henkilöauton,
jonka liekkien lävitse juuri ja juuri erottui palavia ihmisiä. Valo
edessäpäin kirkastui hetki hetkeltä. Fabian pälyili ympärilleen.
Oton istuin oli tyhjä. ”Missä Otto on?”

”Putosi varmaan kyydistä”, Charles vastasi.

”Hänhän sytytti juuri tupakan. Missä se on?”

”Otti varmaan sen mukaansa.”

Charlesin ääni kuulosti oudolta, se tuli jostain kaukaa. Fabian
vilkaisi olkansa yli. Hän uskoi Charlesin ja Henryn olevan siellä
takana, muttei ollut siitä varma.

”Osuttiinko me siihen autoon, Charles?”

”En tiedä. Kyllä kai.”

Kirkas valo sattui silmiin. Fabian kumartui hamuamaan aurin-
kolasejaan. Hän näki edessä valkoisessa usvassa varjoja, liikkuvia
hahmoja. ”*Péage*”, hän sanoi. ”Tarvitsen rahaa.”

”Ei”, Charles sanoi. ”Ei me varmaan mitään rahaa tarvita.”

Fabian tunsi auton kohoavan ilmaan ja putoavan sitten alta
pois. Hän totesi leijuvansa valkoisessa valossa. Valo oli lämmin, ja
hän vajosi siihen ja näki hahmojen tulevan vastaan.

Sitten hän taas muisti ja alkoi vavista. ”Carrie!” Hän yritti huu-
taa hahmoille, mutta ääntä ei kuulunut. ”Carrie! Sinun täytyy
päästää minut! Sinun täytyy!”

Hahmot seisoivat nyt hänen ympärillään hymyilevinä, ystäväl-
lisinä, kohtaamisesta iloisina.

Kaksi

Alex katseli, kun tarjoilija kaatoi pari senttiä Chambertin-viiniä hänen aviomiehensä lasiin, peräännty ja jäi siihen seistä jököttämään. David kohotti lasin hämääseen valoon, kieputti sitä kädessään, huljutti viiniä lasissa ja tutki nesteen laskeuduttua glyserolihelmiä, joita lasiin oli jäänyt. Hän nuuhkaisi syvään, kurtisti kulmiaan, tyhjensi lasin suuhunsa, hölskytti viiniä kuuluvasti ja alkoi pureskella, aivan kuin viini olisi ollut sitkeä lihanpala. Älä lähetä sitä takaisin, voi taivas, älä vain lähetä sitä takaisin, Alex ajatteli. En kestä, kun sinä hylkää viinin.

Alexin huojennukseksi David nyökäytti päätään tarjoilijalle, ja piina oli ohi.

”Chambertin -71”, David sanoi ylpeänä, aivan kuin olisi itse valmistanut viinin.

”Ahaa”, Alex sanoi yrittäen näyttää innokkaalta. Hän halusi esittää Davidille, että hän todellakin osasi arvostaa hyvää Burgundin alueen viiniä ja pystyi erottamaan sen Bordeaux-viineistä, mitä hän ei koskaan osannut eikä varmaan ikinä oppisikaan. ”Kiitos, se on varmasti herkullista.”

”Kuulostat tänä iltana kovin muodolliselta”, David sanoi. ”Aivan kuin olisin vienyt vanhapiikatädin ulos syömään.”

”Anteeksi, yritän olla vähemmän muodollinen.” Alex katseli Davidin käsiä, joista oli tullut kovin karheat. Tönkkösormet olivat punaiset, melkein verestävät. Kynsien alla oli mustaa likaa. Hän katsoi Davidin kulunutta tweedpukua ja rispaantunutta villakanakaista paitaa. Kuuluiko tuo kaikki Davidin uuteen imagoon, vai eikö hän todellakaan enää välittänyt? Alex katseli Davidin päivettyneitä ja rentoja kasvoja, jotka olivat ahavoituneet ulkoilmaelämissä. Hiukset rehottivat melkein pehkona, ja parta oli paksu pöheikkö. David kohotti lasinsa Alexia kohti.

”Kippis.”

Alex kohotti oman lasinsa, ja he kilauttivat.

"Tiedätkö, miksi kilautetaan?" David kysyi.

"En."

"Viinin voi nähdä ja haistaa, sitä voi koskettaa ja maistaa. Mutta sitä ei voi kuulla! Niinpä me sitten kilautamme laseja. Kaikki viisi aistia saavat osansa."

"Ikuinen mainosmies. Se on sinulla vieläkin verissä." Alex hymyili ja otti askista savukkeen. "Entä telepatia? Pystytkö kommunikoidaan viinin kanssa?"

"Minähän kommunikoin sen kanssa kaiken aikaa. Minä jopa juttelen viiniköynnöksilleni."

"Vastaavatko ne?"

"Ne eivät ole kovia puhumaan. Luulin, että sinä olet lopettanut tupakanpolton."

"Niin olenkin."

"Sitä se Lontoo teettää. Syö hengiltä, pilaa ihmisen. Siellä tekee sellaista, mistä on luopunut, muttei sellaista, mitä on vannonut tekevänsä."

"Minä teen."

David nyökkäsi ja hymyili vastentahtoisesti. "Niin. Kenties teetkin."

Alex hymyili kulmiaan kohottaen.

"Näytät oikein kauniilta."

Alex punastui. Hän ei ollut koskaan osannut ottaa vastaan kohteliaisuuksia. "Kiitos", hän sanoi kankeasti.

"Siinä se vanhapiikatäti taas on."

"Mitä sinä haluat minun sanovan?"

David kohautti olkiaan ja nuuhki viiniään. "Onko Fabian antanut kuulua itsestään?"

"Ei pariin päivään. Hän palaa huomisiltana."

"Milloin hän menee takaisin Cambridgeen?"

"Viikonloppuna." Alex näki miehensä ilmeen synkkenevän. "Mikä hätänä?"

"Toivoin, että hän tulisi minun luokseni tänä viikonloppuna. Meillä on istutus meneillään."

Alex sipaisi pari pitkää, vaaleaa suortuvaa kasvoiltaan. David

tulkitsi eleestä ärtymyksen. Fabian oli arka aihe. ”Kuule, kulta”, hän aloitti. ”Tämä meidän eromme on tyhmä – tottahan me voimme...”

David aisti muurin jo ennen kuin Alex vastasi.

Alex hypisteli savukettaan, pyöritti ja naputteli sitä tuhakuppiin.

”Olen ajatellut asioita paljonkin, David.” Savuke tipahti pinkille pöytäliinalle. Alex poimi sen kiireesti ja hankasi sormellaan liinaan jäänyttä jälkeä. ”Haluan avioeron.”

David kieputti viiniä lasissaan, tällä kertaa huolimattomasti, niin että sitä läikähti reunan yli ja valui hänen kädelleen. ”Onko sinulla joku toinen?”

”Ei.”

Alex huitaisi pois vielä pari suortuvaa, Davidin mielestä liian nopeasti. David yritti tulkita totuuden hänen punehtuneista kasvoistaan ja pöytäliinaa tuijottavista sinisistä silmistään. Taivas, miten suloiselta Alex näytti. Menestyksen nostattamat itseluottamus ja napakkuus olivat muuttaneet Alexia, tosin mukavasti. Hänen habituksensa oli nyt jotain sievän ja kauniin keskivaiheilta.

”Haittaisiko, jos jäisin luoksesi yöksi?”

Alex pudisti päätään. ”En halua sinun jäävän luokseni.”

”Talohan on minun.”

”Se on meidän.”

David joi vähän viiniä, nuuhki sitä taas tunnustellen, pettyneenä. ”Lähden sitten takaisin Sussexiin.”

David heitti Alexin King’s Roadille umpikujan alkuun. ”Soitan sinulle”, hän sanoi.

Alex nyökkäsi huultaan purren, apeutta vastaan taistellen. ”Se olisi mukavaa.”

Alex paiskasi likaisen Land Roverin oven kiinni ja kääntyi rientämään pitkin rivitalokatua. Hän kulki ohi yrjöjenalojen talojen ja niiden tyylikkäiden ulko-ovien ja siristeli samalla silmiään sateelta ja kyyneliltä. Hän viskasi takkinsa vaatepuulle, meni olohuoneeseen ja asteli siellä levottomana ympäriinsä. Hän katsoi

kelloaan. Puoli kaksitoista. Hän tunsu itsensä niin levottomaksi, ettei uskonut unen tulevan.

Hän avasi portaiden alta oven, laskeutui jyrkät, kapeat rappuset kellariin ja astui pimennysverhon takaa pimiönsä tuttuun kehitteen ja kiinnitteen tuoksuun. Hän sulki oven jäljessään, ja siitä lähti kilahdus kuin pistoolinpiipusta. Alex aisti äkkiä voimallisesti huoneen hiljaisuuden ja mietti hetken, kantoiko valo ääntä. Sammuiko äänikin, kun valon sammutti? Hän kuulosteli omia ääniään, hengitystään, puseronsa rahinaa, ja koki hetken olevansa tungetteliä omassa tilassaan.

Alex sytytti valopöydän, irrotti negatiivirullan kuivatusnarulta ja levitti sen pöydälle. Hän katsoi tarkasti yhtä ruutua, paksua, mustaa, kaksipäistä putkiloa.

Hän leikkasi rullan neljäksi liuskaksi ja laski ne pinnakkaisvedostimeen. Hän napsautti punaisen turvavalon palamaan, otti laatikosta bromipaperiarkin ja syötti sen vedostimeen. ”Tuhat ja yksi, tuhat ja kaksi, tuhat ja kolme.” Hän laski viiteentoista, sammutti valon ja tipautti arkin matalaan muoviseen kehitealtaaseen, käänsi altaan ja hölskytti sitä niin, että arkki kalahti toiseen päättyyn.

Alex katseli ruudun kuvaa, valkoista valkoisella, kunnes näkyviin ilmaantui hopeanharmaa tuhru. Sitten tuli esiin rivi reikiä, sitten kahden soikion ääriiviivat, toinen toista alempana. Mikä se oli? Esiin alkoi muovautua jokin pitkä kahden soikion välissä, ja silloin hän käsitti. ”Se sontiainen!” Alex sanoi virnistäen. Alkoi näkyä karvoja, sitten itse fallos paksuna ja veltona, päästä lurpallaan, kärjessä pieni rako. Se oli kuin ruma, virnistävä matelija. Mille se kuului, hän mietti. Norsulle? Ihmiselle ei ainakaan. Ei millään.

Hän pudisti päätään hymyillen, otti arkin kehitteestä ja tipautti sen kiinnitekylypyyn. Hän keinutti allasta kevyesti pari sekuntia, katsoi kelloa ja odotti vielä neljäkymmentä sekuntia. Hän otti arkin pois ja tipautti sen veteen jälleen kelloa katsoen. Hän siivoi paikat ja katsoi taas kärsimättömänä kelloa. Kun viisi minuuttia oli kulunut, hän nosti arkin vedestä ja ripusti sen kuivumaan.